

РЕШЕНИЕ

№ 23

гр. Девня, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДЕВНЯ, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР В. ВАСИЛЕВ**

при участието на секретаря **АНТОАНЕТА Д. СТАНЕВА**
като разгледа докладваното от **ДИМИТЪР В. ВАСИЛЕВ** Гражданско дело № 20223120101044 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по искова молба, с която са предявени иски с правно основание чл.327 ТЗ, чл. 86 ЗЗД и чл. 309А ТЗ от ЗП Н. Х. Н., ЕГН *****, гр. Т., ул. „ Г. С. Р. „ №**А, чрез процесуален представител адв. Г. Д. от ВАК, срещу СЪНОЙЛ ЕООД, ЕИК 103822297, гр. С.уворово, ул. „ Шипка „ №47, за осъждане на ответника да заплати сумата 8790лв, представляваща продадено и предоставено количество слънчоглед, реколта 2020г, за което е издадена фактура №000000381/02.09.2020г., сумата от 1667, 66 лв обещетение за забава за период от 03.09.2020г. до 17.07.2022г. и сумата от 80 лв разноски за събиране на вземането, ведно със законната лихва върху главницата от завеждане на исковата молба в съда до окончателно изплащане на задължението. Претендират се и разноските в настоящето производство, както и в обезпечителното и в изпълнителното производство.

В исковата молба се твърди, че страните са в търговски взаимоотношения. Между страните на 04.06.2020г. бил сключен договор за покупко – продажба на 60 тона слънчоглед реколта 2020г, при договорена цена 550 лв на тон. Купувачът е платил авансово 90 % от договорената цена

или 29 700 лв. В периода 22.08.2020г – 28.08.2020г. са доставени 47, 240 тона от договорения слънчоглед за сумата от 25 982 лв , авансово платени. На 01.09.2020г. продавача предоставя 21, 260 тона слънчоглед, реколта 2020г, от които 12,760 тона на единичина цена 550 лв / остатъка от уговорените 60 тона / и 9 тона на едничина цена 610 лв. на тон. На 02.09.2020г. е издадена фактура №000000381 за сумата от 8790 лв. Общата стойност на продадения слънчоглед е 12508 лв, от която сума е приспадната авансово платената сума от 3718 лв, представляваща остатъка от авансово платената сума от 29700 лв / 29700 -25982 /, т.е 90%. Непогасена с плащане е сумата от 8790 лв по фактура №000000381 /02.09.2020г., като до датата на исковата молба купувача не е предприел мерки да заплати получения слънчоглед. Образувано е по реда на чл.390 ГПК гр. дело в РС Тервел, по което е издадена обезпечителна заповед за запор на банкови сметки на длъжника

В отговора на исковата молба се излага, че на 19.07.2022г. ответното дружество е заплатило по банкова сметка на ищеца сумата по фактура №000000381 /02.09.2020г. в пълен размер. Оспорва претенциите за заплащане на обещетение за забава и обещетение за разноси за събиране на вземането, тъй като покана за изпълнение не е била изпращана на ответника, а същия е платил преди получаване на исковата молба. Твърди, че страните по делото не са търговци и за договора между тях не ес прилагат разпоредбите на ТЗ .

В о.с.з. на 14.12.2022г. производството по делото е прекратено на основание чл.232 ГПК по отношение на предявените искове с правно основание чл.327 от ТЗ и чл.86 от ЗЗД, от ЗП Н. Х. Н. с ЕГН***** от гр. Т., ул. “ Г. С. Р.” №**А чрез процесуален представител адв. Г. Д. от ВАК против “Сънойл” ЕООД ЕИК103822297 от гр. Суворово, ул. “Шипка” № 47 за осъждане на ответника да заплати сумата от 8790 лв., представляващи продадено и предоставено количество слъчоглед, реколта 2020 г., за което има издадена фактура №000000381/02.09.2020г. ведно със законната лихва върху главницата от завеждане на исковата молба в съда до окончателното изплащане на същата, и сумата от 1667.66 лв. обещетение за забава за периода 03.09.2020 г. до 17.07.2022 г. предвид направеното от процесуалния представител на ищеца оттегляне на предявените искове.

Настоящият съдебен състав намира, че са налице предпоставките за уважаване на предявения иск за сумата от 80 лв, представляваща обещетение

за разноси за събиране на вземането За да бъде уважен такъв иск е необходимо да са налице две предпоставки, предвидени в разпоредбата на чл.309А ТЗ : 1. ищецът да е изпълнил задължението си по договора; / за което са представени с исковата молба писмени доказателства, неоспорени от ответника - фактура №381/02.09.2020г. за 12, 760 т. масладаен слънчоглед реколта 2020г. на единична цена 550 лв и 9 тона масладаен слънчоглед реколта 2020г. на единична цена от 610 лв и приемо предавателна разписка за 21, 760 тона слънчоглед/ 2. длъжникът да се е намирал в забава за плащане;

Така издадената фактура с №381/02.09.2020г. очевидно е получена от представител на ответното дружеството предвид положения подпис на получил, като тогава тя може да се разглежда и като покана за плащане,отправена до получателя - така Решение №158/07.11.2013г. по т.д. №.111282008г. , 1 т.отд. на ВКС. Дори и да се приеме, че страните не са уговорили ден за изпълнение, както твърди ответника в отговора на исковата молба, съгласно разпоредбата на чл. 303аТЗ вземането по фактурата е станало изискумо в 14 дневния срок от получаване на същата. Установи се обаче съгласно представеното платежно с отговора на исковата молба, че доплащането на дължимите суми по договора е направено от ответното дружество едва на датата на образуване на производството по настоящето дело и след образуване на производство по обезпечение на бъдещите икове на ищеца. Съдът не приема възражението на ответната страна, направено с отговора на исковата молба, че ищеца като земеделски производител / ЗП / не е търговец и по отношение на него не намират приложение разпоредбите на ТЗ. Съгласно разпоредбата на пар.1, т.1 от ДР на ЗПЗП земеделските производители са физически или юридически лица, които произвеждат непреработена и/или преработена растителна и животинска продукция, предназначена за продажба. Тази дейност е обект на държавно подпомагане и за това тези лица следва да се считат за търговци, образували предприятие по смисъла на чл.1, ал.3 ТЗ Също съгласно разпоредбата на чл. 287 ТЗ разпоредбите на ТЗ относно търговските сделки се прилагат и за двете страни, ако едната от тях е търговец. От приложената по делото фактура е видно че ответника има идентификационен номер по ЗДДС, като сделката е сключена с оглед неговото занятие, а няма за предмет стоки за лична употреба. Предвид това кредиторът има право на обезщетение за разноси за събиране на вземането в размер на не по-малко от 80 лева, без да е

необходима покана. Разноските до този размер не подлежат на доказване съгласно разпоредбата на чл.309А ТЗ, предвид което така предявеният иск се явява основателен и доказан по размер.

Относно разноските по делото с Тълкувателно решение № 119 от 01.12.1956 г. на ОСГК на ВС по гр.д. № 112/1956 г. е прието, че по общо правило разноските се дължат от страната, която с поведението си е причинила възникването на съдебния спор, като задължението за заплащане на направените по делото разноски е задължение за заплащане на понесените от съответната страна вреди. Присъждат се разноски в полза на ищеца и в случаите при отхвърляне на иска, когато след предявяването му, ответникът доброволно е възстановил правото на ищеца, ако същото е било ликвидно и изискуемо вземане към датата на исковата молба. За казусът доколкото ответникът е погасил претендираните суми по исковите с основание чл. 327 ТЗ и чл. 86 ЗЗД едва след образуване на обезпечителното производство, следва да се приеме, че с поведението си е станал причина за образуване на делото и следва да понесе отговорност за направените от ищеца разноски в настоящето производство за държавна такса в размер на 468,31 лева и за адвокатско възнаграждение в размер на 1150 лева. Относно претенцията за присъждане на сторените разноски в обезпечителното и в изпълнителното производство искането е частично основателно. Съгласно практиката на ВКС разноски, понесени в обезпечително производство, са само тези по обезпечаване на бъдещи икове или в хода на висящо исково производство, докато в останалата част /по налагане на допуснатите обезпечителни мерки/ това са разноски по изпълнителното дело, които следва да се съберат чрез съдебния изпълнител - в този смисъл определение № 845 / 05.12.2011 г. на ВКС по ч. т. д. № 648/2011 г., I т. отд., определение № 876/ 02.12.2014 г. на ВКС по ч. т. д. № 3490/2014 г., I т. отд., определение № 336 /21.07.2016 г. на ВКС по ч. т. д. № 874/2016 г., I т. отд. и др. Ето защо в полза на ищеца следва да се присъдят още и разноските по ч. гр. д. № 207/2022 г. по описа на РС Тервел, а именно 40 лв. за държавна такса и 600 лв. за адв. хонорар. Няма основание за присъждане на разноските, направени в изпълнителното производство за платени такси за образуване на изп. дело и налагане на запор и за адв. възнаграждение по изп. дело. Компетентен за тях е съответният орган, пред който те са направени, тези разноски не представляват съдебни такива по смисъла на чл. 78, ал. 1 ГПК. По отношение нъзражението на проц.

представител на ищцовата страна относно договорите за правна помощ, сключени между ищеца и неговия процесуален представител и техните реквизити, следва да се има в предвид, че няма изискване договора за правна помощ да е сключен изобщо в писмена форма и с определени реквизити, писмената форма е форма не за действителност, а за доказване. Това, което съдът изследва, когато преценява, дали следва да се присъдят разноски, е дали за същите са представени доказателства за действителното им плащане съгласно мотивите на т.1 от ТР 6/2013г. по тълк. д. №6/2021г. на ОСГТК на ВКС. В така представените писмени договори по настоящето производство и в обезпечителното производство е упоменато, че е заплатено адвокатско възнаграждение в брой, като в тази си част подписаният и от двете страни договор за правна помощ има характер на разписка и задължава съда да приеме, че е заплатено претендираното адвокатско възнаграждение за исковото и за обезпечителното производство. За неоснователно съдът приема възражението на проц. представител на ответника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Размерът на претендираното адвокатско възнаграждение за обезпечителното производство е в размера на 600 лв, което е по-малко от размера , посочен в разпоредбата на чл. 7, ал.1, т.5 от НАРЕДБА № 1 ОТ 9 ЮЛИ 2004 Г. ЗА МИНИМАЛНИТЕ РАЗМЕРИ НА АДВОКАТСКИТЕ ВЪЗНАГРАЖДЕНИЯ, а размера на претендираното адвокатско възнаграждение за исковото производство е в размера на 1150 лв, което е по – малко от размера по чл.7, ал.2, т. 3 от НАРЕДБА № 1 ОТ 9 ЮЛИ 2004 Г. ЗА МИНИМАЛНИТЕ РАЗМЕРИ НА АДВОКАТСКИТЕ ВЪЗНАГРАЖДЕНИЯ

Съгласно изложеното съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА СЪНОЙЛ ЕООД, ЕИК 103822297, гр. Суворово, обл. Варна, ул. “ Шипка “ №47, да заплати на ЗП Н. Х. Н., ЕГН *****, гр. Т., ул. “ Г. С. Р. “ №**А, сумата от 80 лева / осемдесет лева / , представляваща обещетение за разноски за събиране на вземането, на основание чл.309А ТЗ

ОСЪЖДА СЪНОЙЛ ЕООД, ЕИК 103822297, гр. Суворово, обл. Варна, ул. “ Шипка “ №47, да заплати на ЗП Н. Х. Н., ЕГН *****, гр. Тервел,

ул. “ Г. С. Р. “ №**А, сумата от 2258,31 лева / две хиляди двеста петдесет и осем лева и 31 стотинки/, представляваща общ сбор от сторени разноси от ищцовата страна в обезпечителното и в настоящето производство .

Решението подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Девня: _____